

Arrest

nr. 124 015 van 15 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. ANDRIES loco advocaat T. SMET en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. In de laatste jaren woonde u in Qarga, Kabul. U bent een Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. U werkte in Afghanistan als leerkracht. U was verantwoordelijk voor de eerste drie basisjaren. U was ook de assistente van de directeur van Al Fatah en assistente in het bedrijf van uw echtgenoot.

Op een bepaald moment werd u ziek en moest u behandeld worden in Pakistan. U verlaat met uw echtgenoot en uw twee jongste kinderen Afghanistan. Toen u in Pakistan was, hoorde u van

uw echtgenoot dat uw zoon Amhad Masih problemen kreeg met commandant Wasei omwille van een meisje. Uw zoon Samir werd vermoord. Jullie besloten niet meer terug te keren naar Afghanistan. Op 14 december 2011 diende u samen met uw zoon Rahi Ahmad Masih (O.V. 6.929.850; CG 11/26385) een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties. Uw man Rahi Abdul Saboor (O.V. 6.929.841; CG 11/26383/B) vervoegde jullie op een later moment en diende een asielaanvraag in op 9 oktober 2012. In België vertelde u dat hij problemen met Mullah Spingul had naar aanleiding van een project dat zijn bedrijf uitvoerde.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas volledig samenhangt met dat van uw echtgenoot, Rahi Abdul Saboor. In hoofde van uw echtgenoot werd, gezien de ongeloofwaardige verklaringen die hij aflegde, een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot.

Vooreerst dient er aangestipt te worden dat er een ernstige omissie is in de verklaring die u heeft gegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tijdens uw gehoor aldaar ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS. U heeft ten overstaan van DVZ niet vermeld dat u zelf problemen ondervond met de taliban of Mullah Spingul omwille van uw professionele bezigheden. Noch vermeldde u dat u projecten deed voor de buitenlanders of de grenspolitie en dat u omwille van deze projecten geïnterviewd en beschuldigd werd van samenwerking met de vijand (DVZ; Vragenlijst d.d. 16.10.2012). Dit zijn nochtans zeer belangrijke feiten die thans de kern uitmaken van uw eigen asielaanvraag. U dan ook gevraagd waarom u deze problemen op geen enkele manier vermeldde aan de DVZ, verklaarde u dat u 'verschillende' problemen had en dat er u gevraagd werd om welk specifiek probleem u Afghanistan verlaten had (CGVS, p. 3). U gevraagd of de problemen met uw werk dan niet rechtstreeks de aanleiding waren van uw vertrek, sprak u over een 'nieuw incident' en dat u dan zeker het land moest verlaten (CGVS, p. 3). U verklaarde eveneens dat u 'geen tijd' kreeg en dat u moest zeggen welk het incident was waarom u Afghanistan verlaten heeft (CGVS, p. 14). Uit de Vragenlijst opgemaakt door DVZ blijkt dat u de problemen aanhaalde van uw zoon Masih met commandant Wasei. Dit is echter bevreemdend aangezien uzelf Afghanistan reeds verlaten had op het moment dat u hoorde over de problemen met uw zoon (CGVS, p. 6, 14). Dit is dan ook niet de reden waarom u Afghanistan verlaten had. Derhalve is deze uitleg niet toereikend om deze omissie te vergoelijken. Bovendien moet er vastgesteld dat niet alleen u geen melding heeft gemaakt van de problemen met Mullah Spingul naar aanleiding van het project dat uw bedrijf uitvoerde, ook uw echtgenote of uw zoon vermeldden op geen enkele manier de problemen die u ondervonden zou hebben door uw beroepsactiviteiten (Vragenlijsten Rahi Ahmad Massih en Rahi Zarghana, 19.12.2011). Het is niet geloofwaardig dat u met uw gezin van Afghanistan naar Pakistan vlucht, daarna naar België reist met de bedoeling om asiel aan te vragen en dat u hen vóór deze asielaanvraag niet volledig inlicht over alle problemen die zich voordeden in Afghanistan. De vaststelling dat u hier uw familie pas later vervoegd heeft doet hieraan geen afbreuk. Het is de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Het feit dat noch u, noch uw echtgenote of uw zoon uw professionele problemen noemden tijdens het gehoor op de DVZ, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van deze door u beweerde problematiek. Er kan dan ook op zich al geen geloof gehecht worden aan deze nieuwe verklaringen.

Verder zijn tal van keuzes die u maakte niet logisch in de gevaarlijke context waarin u verkeerd zou hebben en onderstrepen deze andermaal het ongeloofwaardig karakter van de door aangehaalde problematiek.

Ten eerste is het al opmerkelijk dat er geen gewapende bewakers aanwezig waren op uw bouwproject. U verklaarde dat er 's nachts bewakers zijn en dat ze dan wapens dragen (CGVS, p. 7). Overdag zou er echter niemand met wapens rondgelopen hebben op de werf aangezien u dacht dat 'zoiets' niet zou gebeuren. U had zelf ook geen lijfwachten omdat u niet zulk een groot bedrijf had (CGVS, p. 7). U verklaarde dat u vóór dit project voor de grenspolitie andere projecten had gedaan, voornamelijk voor de buitenlanders, waaronder projecten voor UNICEF, de IOM en het ICRC (CGVS, p. 3). Klaarblijkelijk heeft u, ondanks het feit dat u buitenlandse projecten uitvoerde en u zelf contracten in de wacht sleepte om deze projecten uit te voeren, het nooit zo gevaarlijk of nodig geacht om extra veiligheidsmaatregelen te voorzien (CGVS, p. 7, 8, 10). U stelde dat er ooit in 2007 een probleem was met Mullah Kenj, een persoon die de bouw van een kliniek wou belemmeren, maar de lokale

gemeenschap zou hier tegen in gegaan zijn en hij heeft het project nooit verstoord (CGVS, p. 7). Op basis van uw eigen verklaringen kan dan ook geconcludeerd worden dat het louter uitvoeren van bouwprojecten voor de buitenlanders of de 'vijand' niet bepaald een profiel vormt om bedreigd en gevisieerd te worden door de taliban. Desalniettemin verklaarde u dat negentig procent van de mensen die vandaag sterven voor NGO's of bedrijven werken (CGVS, p. 7). Dit cijfer waarop u zich steunt is echter een cijfer dat u ook in concreto moet betrekken op uw eigen situatie en moet kunnen aantonen. Uw handelen, door onder andere niet continu veiligheidspersoneel in te schakelen op de werf, duidt dan ook niet op een grote vrees ten gevolge van uw beroepsactiviteiten (CGVS, p. 7). Het is dan ook aan u om aannemelijk te maken waarom dit project wel grote problemen met zich meebracht.

Ten tweede is de vaststelling van de afwezigheid van gewapende bewakers relevant om uw ontmoeting met de man op uw werf te kaderen. U immers gevraagd wie deze man was, stelde u zijn identiteit niet te kennen. Hij was een 'boodschapper' van Mullah Spingul, meer informatie aangaande deze persoon hebt u niet (CGVS, p. 6). Nochtans kwam deze man u min of meer bedreigen op uw eigen werf en had u in feite de macht om hem vragen te stellen, alsook om hem op de werf te houden zodat hij ondervraagd kon worden (CGVS, p. 6-7). U lijkt er echter niemand bij gehaald te hebben en u stelde dat er geen bewakers waren. Aan de hand van uw verklaringen kan dan ook gesteld worden dat u zeer licht over deze ontmoeting met de man ging. Het is echter niet geloofwaardig dat er niemand bij u in de buurt was. U was immers de directeur van het bedrijf, een zeer belangrijke man, en bovendien telde het project in totaal toch een 70 of 80 werknemers (CGVS, p. 8). Zelfs als niet al deze mensen tegelijkertijd aan het werk waren, dan nog is het niet aannemelijk dat u dan ook alleen was op deze werf en dat er zich niemand bij u in de buurt bevond, temeer er uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat deze ontmoeting overdag gebeurde. In Afghanistan moet het immers geweten zijn dat er steeds een zeker risico gepaard gaat bij grote projecten, ook al kunnen tal van motieven aan de oorzaak liggen van problemen, zoals criminaliteit. Uw toch wel laconieke houding ten opzichte van deze boodschapper is dan ook opmerkelijk.

Ten derde heeft u er geen idee van of uw medewerkers of uw personeel problemen hebben ondervonden met de taliban. U verklaarde dat u ze geen vragen stelde over problemen met de taliban (CGVS, p. 8). Ook de ingenieurs die het project realiseerden en aanwezig waren op de werf werden met rust gelaten (CGVS, p. 8, 16). U beweerde dat zij geen problemen ondervonden en dat u het hoofd was van het bedrijf. Als de taliban eenmaal iemand viseren, dan wordt je nooit meer met rust gelaten, zo luidt uw uitleg (CGVS, p. 9). Ook het bedrijf dat in feite een contract had voor de uitvoering van dit project met UN OPS, 'Noor Sharq' zou volgens u geen problemen gekend hebben met de taliban (CGVS, p. 11). Het is echter niet geloofwaardig dat de taliban enkel u gevisieerd zouden hebben indien zij tot doel gesteld hadden om het project te verstoren en belemmeren. U stelde zelf dat u niet voortdurend op de werf was. U bezocht de werf en keerde daarna terug naar Kabul (CGVS, p. 12, 15, 16). De ingenieurs bleven wel voortdurend op de werf en 's avonds gingen zij overnachten in het districtscentrum (CGVS, p. 13, 16). Indien de taliban werkelijk actie ondernamen om dit project te boycotten, is het niet geloofwaardig dat enkel u in het vizier kwam. Uw versie van de feiten kan niet overtuigen.

Ten vierde blijkt dat u veel contacten had in de bouwsector, wat aannemelijk is aangezien u de directeur was van een bouwfirma. Echter, u kan niets vertellen over contacten van u die reeds problemen hadden gekregen met de taliban (CGVS, p. 14). U verklaarde dat 'niemand' er iets over gezegd heeft (CGVS, p. 14). U verwijst naar een incident waarbij tien ingenieurs omgebracht waren in Herat waarover u hoorde via de televisie (CGVS, p. 14, 20). U gaf ook een voorbeeld over de neef van ingenieur Qainat die onthoofd werd, maar u stelde niet expliciet dat dit was omwille van projecten in de bouwsector (CGVS, p. 20). Nogmaals moet geconcludeerd worden dat de taliban niet systematisch de bouwsector of grote projecten lijkt te viseren, ook al beweerde u dat 'iedereen gezocht wordt' en 'iedereen op de hoogte is' (CGVS, p. 20). Uw onwetendheid over problemen die uw contacten in deze sector zouden hebben, is veelbetekenend. Bovendien, en dit is tegengesteld met uw eigen beweringen, waren de slachtoffers van het incident waarover u sprak 'ingenieurs' (CGVS, p. 14). Nochtans verklaarde u eerder dat ingenieurs met rust gelaten worden (CGVS, p. 9). Nogmaals dringt de vraag zich dan ook op waarom de ingenieurs die aan dit project meewerkten niet lastig gevallen werden. Uw versie van de feiten kan nogmaals niet overtuigen.

Ten vijfde heeft de taliban ruim de tijd genomen om u te benaderen. Het eerste telefoontje was in januari, het tweede in mei en het derde telefoontje was in september. Deze telefoontjes gebeurden steeds op hetzelfde telefoonnummer (CGVS, p. 9). U gevraagd waarom er zoveel tijd tussen deze telefoontjes was, verklaarde u dat 'hij' tijd nodig had om u te vinden en dat hij het adres van uw vrouw en zoon ging vinden (CGVS, p. 9). Nochtans betreft het mensen die dit project wouden dwarsbomen en is het bevreemdend dat zij zoveel tijd genomen hebben. U bent ervan overtuigd dat de taliban uw adres konden vinden, zij vinden immers ook de gegevens van ministers en parlementariërs (CGVS, p. 10). De vraag is dan ook waarom de taliban zo lang gewacht hebben om uw adresgegevens

te vinden en u hiermee te bedreigen. De laattijdige acties van de taliban zijn dan ook verbazingwekkend en kunnen niet overtuigen. Pas na de beëindiging van het project zouden ze concrete stappen ondernemen, iets wat op zich niet geloofwaardig is indien hun doelstelling was om het project te belemmeren.

Ten zesde is het niet logisch dat u samen met uw echtgenote en uw twee jongste kinderen Afghanistan verliet zonder uw drie oudste zonen op de hoogte te brengen van de bedreigingen aan uw adres (CGVS, p. 14, 15). Nochtans werd er gedreigd dat eerst uw vrouw en uw kinderen vermoord zouden worden. Daarna zouden ze u vermoorden maar niet 'snel'. U zou gemarteld worden alvorens men u zou doden (CGVS, p. 5). In het laatste telefoontje werd u bericht dat men wist waar uw zoon werkte (CGVS, p. 5). U moet dan ook begrepen hebben dat men jullie in de gaten hield. Bij uw vertrek naar Pakistan leek u uw kinderen echter niet in te lichten over het gevaar dat dreigde (CGVS, p. 15). U naar de reden hiervoor gepeild, verklaarde dat u hen vaak 'opbelde' om te weten waar zij waren en u stelde niets te kunnen doen (CGVS, p. 15). U nam uw kinderen niet allemaal mee naar Pakistan omdat u iemand zocht om jullie weg te brengen van die plaats, dat u een smokkelaar zou zoeken en dat u in Pakistan was voor de behandeling van uw vrouw (CGVS, p. 17). In de context die u schetste is het echter geenszins geloofwaardig dat u uw zonen niet zou hebben ingelicht, of uw hele gezin niet onmiddellijk meegenomen zou hebben naar Pakistan, temeer omdat Mullah Spinghul ermee gedreigd had eerst uw kinderen te vermoorden. U deze vraag nogmaals gesteld, verklaarde u echter dat u uw kinderen niet meteen kon meenemen en dat u een smokkelaar moest vinden. Deze verklaringen zijn echter geen antwoord op de vraag waarom u niet meteen al uw kinderen meenam om aan het gevaar te ontsnappen. U nogmaals gevraagd waarom u niet met het hele gezin vertrok, u had immers de financiële middelen, antwoordde u vaag dat de toekomst onzeker is en dat u andere beslissingen zou genomen hebben moest u geweten hebben wat er toen met uw zoon zou gebeuren (CGVS, p. 18). Verder vond u Pakistan ook geen veilig land (CGVS, p. 18). Dit alles verklaart niet waarom u uw eigen kinderen niet beschermde tegen een u gekend gevaar. Evenmin heeft u eraan gedacht om maatregelen te nemen om uw kinderen die achterbleven in Kabul te beschermen. U heeft aan 'uzelf' gedacht en u zei tegen de kinderen dat ze 'vroeg' thuis moesten zijn en niet 'rond' moesten lopen (CGVS, p. 18). Desalniettemin dreigde er een groot gevaar. Bovenstaande vaststellingen kunnen niet overtuigen en ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte is het opmerkelijk dat de projecten die u uitvoerde voor buitenlandse organisaties toch al gedateerd zijn. Uit de door u neergelegde documenten blijkt immers dat dit projecten waren van in 2004-2006. Het document dat u neerlegde om uw laatste project te bewijzen, het project dat aan de basis ligt van uw vlucht uit Afghanistan, is echter een contract als 'onderaannemer'. In dit document staat geenszins dat dit een project was van UN OPS, noch wordt hierin bevestigd dat de grenspolitie u in dienst heeft genomen (CGVS, p. 11). Het is dan ook een document van Afgaanse makelij dat gemakkelijk te vervalsen is. Uit de door ons geraadpleegde informatie blijkt immers dat er een groot aanbod is van valse Afgaanse documenten (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Het contract dat u neerlegde bewijst dan ook helemaal niets.

Aangaande de problemen die u wél vermeldde op de DVZ en die te maken hadden met uw zoon die een relatie had met Malalay, de vrouw van commandant Wasei, dient slechts opgemerkt te worden dat u nagenoeg niets weet over het meisje of de commandant. U weet dat hij een bekende commandant is, dat hij tot Sayaf behoort en de schoonbroer is van Mullah Esark, maar verder heeft u over hem geen informatie (CGVS, p. 16). U weet niets over Malalay en u kan haar naam niet uitstaan (CGVS, p. 17). U stelde weliswaar dat uw zoon Malalay leerde kennen op een huwelijk, doch gevraagd waar uw zoon haar ontmoette, geeft u aan dit niet te weten en u denkt niet dat uw zoon u dit zou vertellen (CGVS, p. 17). U weet evenmin hoe vaak uw zoon haar ontmoette, wie de zoon van commandant Wasei is en hoe het meisje in staat was om uw zoon te ontmoeten (CGVS, p. 17). Met andere woorden, u heeft quasi geen details over het asielrelaas van uw zoon dat nochtans ook uw eigen reden was om Afghanistan te ontvluchten, volgens de verklaringen die u aflegde bij de DVZ. Ook uw vrouw weet quasi niets te vertellen wanneer er haar vragen gesteld werden betreffende commandant Wasei en Malalay (CGVS Rahi Zarghana, p. 5, 6). Jullie onwetendheid hieromtrent ondermijnt de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde problematiek. In hoofde van uw zoon Rahi Ahmad Masi (O.V. 6.929.850; CG 11/26385) werd overigens, gezien de ongeloofwaardige verklaringen die hij aflegde, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw zoon waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Nogmaals is het niet geloofwaardig dat jullie asielrelaas berust op waargebeurde feiten.

Uw echtgenote, die lerares, directeursassisstente en uw assistente was, gevraagd of zij zelf ooit problemen heeft gehad in Afghanistan, stelt zij uitdrukkelijk dat dit niet het geval is. Gevraagd of zij ooit problemen met de Afgaanse autoriteiten heeft gehad, stelt zij dat dit niet het geval is. Gevraagd of ze ooit problemen heeft gehad met de taliban, verwijst ze naar het feit dat ze ooit eens geslagen is geweest, maar dit was lang geleden tijdens het regime van de taliban (CGVS Rahi Zarghana, p. 3).

Uit deze verklaringen kan niet worden afgeleid dat uw echtgenote een gegronde vrees in de zin van de Conventie dient te koesteren.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara, uw Afgaans rijbewijs, uw verkiezingskaart, uw huwelijksboekje, een kaart van uw tewerkstelling bij 'Louis Berger', foto's van projecten, een diploma uit Tadzjikistan, bewijzen dat u projecten uitvoerde voor UNICEF EN IOM van 2004-2006, een registratie van uw NGO in 2002, een vergunning voor uw beroepsactiviteiten van het jaar 2010, een overzicht van projecten van uw bedrijf, het contract dat u had met het bedrijf 'Noor Sharq'. Op zich wordt er niet getwijfeld aan uw identiteit, uw opleiding, uw tewerkstelling en de door u uitgevoerde projecten in de periode 2004-2006 voor buitenlandse organisaties. Het contract dat u neerlegde van uw bedrijf met Noor Sharq voor het project in Takhar werd reeds besproken in bovenstaande beslissing.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu

de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U hebt daar immers, zo blijkt uit uw verklaringen en deze van uw echtgenoot, de laatste jaren van uw verblijf in Afghanistan gewoond en gewerkt. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient aangestipt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenoot en uw zoon een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De huidige bestreden beslissing verwijst naar de beslissing genomen in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij. Verzoekster verwijst volledig naar de motieven die haar echtgenoot in zijn verzoekschrift heeft gegeven.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 124 014 van 15 mei 2014 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

"De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Wat betreft verzoekers beweerde vrees voor de taliban als gevolg van zijn bouwactiviteiten, stelt de Raad vooreerst vast dat de verklaringen die verzoeker daaromtrent in de loop van zijn asielprocedure aflegde, aangetast zijn door een ernstige omissie. Zo blijkt dat verzoeker, noch zijn echtgenote of zoon, tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakten van deze feiten, niettegenstaande hen ter gelegenheid van dit interview werd gevraagd om een overzicht te geven van de "belangrijkste feiten" die aanleiding gaven tot hun vertrek uit hun land van herkomst (Interview DVZ, vraag 5.). Het is bijgevolg niet aannemelijk dat verzoeker de problemen met mollah S. en de taliban, indien deze op waarheid zouden berusten, geheel onvermeld zou laten bij de Dienst Vreemdelingenzaken temeer nu deze problemen blijken verzoekers latere verklaringen gepaard gingen

met concrete doodsbedreigingen ten aanzien van verzoeker, zijn kinderen en zijn echtgenote. De vaststelling dat verzoeker en zijn familie bij hun asielaanvraag deze beweerdde problemen ondanks de doodsbedreigingen schijnbaar geen “belangrijke feit” achtten is weinig verenigbaar met het koesteren van een gegronde vrees en ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerdde bedreigingen vanwege mollah S. en de taliban.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat hij op het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken informatie zou hebben “achtergehouden”. Hij wijst erop dat het gehoorverslag duidelijk aangeeft dat er problemen waren op het gehoor bij DVZ, gezien de dienstdoende tolk Farsi sprak en geen Dari. Er zou verder aan verzoeker gezegd zijn dat “het geen probleem vormde als de opgegeven informatie tekort zou schieten” omdat er een tweede interview zou komen waar verzoeker alles zou kunnen uitleggen. Verzoeker blijft erbij dat de problemen met zijn zoon de reden vormden waarom hij zo dringend Afghanistan moest verlaten, hetgeen niet weg neemt dat de problemen ten gevolge van zijn werkzaamheden in de bouwsector “er waarschijnlijk ook toe hadden geleid dat verzoeker het land had moeten ontvluchten”. Het gegeven dat zijn familieleden bij hun asielaanvraag evenmin melding maakten van deze problemen wijt verzoeker aan het feit dat hij als pater familias weigerde zijn gezinsleden daaromtrent in te lichten, hetgeen kadert binnen een cultureel aspect waarbij de vader instaat voor de gezinscl en verder zijn huisgenoten niet ongerust maakt. Verzoekers zoon en dochter werden pas met deze problematiek geconfronteerd toen verzoeker hen uitleg verschaftte in het opvangcentrum. Verzoeker zou tenslotte aan zijn vrouw geen informatie meegegeven hebben uit bezorgdheid voor de impact op haar zwakke gezondheid.

Verzoekers uitleg kan niet overtuigen. Wat betreft verzoekers kritiek op de vertolking tijdens het interview, merkt verwerende partij in zijn nota terecht op dat verzoeker geenszins aantoonde dat er daadwerkelijk communicatieproblemen zijn geweest met de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekers opmerking als zou de tolk Farsi en geen Dari hebben gesproken mist feitelijke grondslag, gezien uit de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken en de vragenlijst van het Commissariaat-generaal ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is, zoals verzoeker verzocht bij de aanvang van zijn asielprocedure op 9 oktober 2012. Daarenboven heeft verzoeker nergens opmerkingen geformuleerd over eventuele vertaal- en/of andere communicatieproblemen tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl hij daartoe wel degelijk de mogelijkheid had vermits zijn verklaringen hem op het einde van het interview werden voorgelezen. Verzoeker heeft daarop zijn verklaringen zonder voorbehoud ondertekend waardoor hij bevestigt dat het verslag van het interview overeenstemt met de verklaringen die hij heeft afgelegd.

Verzoeker slaagt er evenmin in een aannemelijke verklaring te geven voor de vaststelling dat zijn zoon en echtgenote bij hun asielaanvraag evenmin melding maakten van de problemen die verzoeker zou hebben ondervonden als gevolg van zijn activiteiten als aannemer. Waar verzoeker stelt dat hij zijn vrouw en zoon niet inlichtte over deze problemen als gevolg van een cultureel bepaalde terughoudendheid alsook een bezorgdheid voor de gezondheid van zijn vrouw, merkt de Raad op dat verzoeker eraan voorbijgaat dat werd vastgesteld dat hij evenmin deze feiten aanhaalde bij het indienen van zijn asielaanvraag. Gezien het vertrek uit het land van herkomst een gebeurtenis is met een grote impact op het leven van verzoeker en zijn gezin, kan daarenboven worden verwacht dat verzoeker zijn echtgenote en zijn zoon inlicht over de oorzaken en redenen van dit plotse vertrek, minstens dat zijn familieleden naar aanleiding van het plotse vertrek daarover verduidelijking vragen. Van een asielzoeker die beweerdelijk zijn land van herkomst verliet uit vrees voor vervolging en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in het vervolgingsrelaas – zoals zijn betrokkenheid bij projecten voor buitenlanders en/of de grenspolitie én de problemen die hij ten gevolge van die in zijn land van herkomst hoogst controversiële activiteiten ondervond met de taliban en Mullah S. – zou vermelden. De vaststelling dat verzoeker en zijn familie deze feiten daarentegen geheel onvermeld lieten tijdens hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken volstaat al op zich om tot de ongeloofwaardigheid ervan te besluiten.

In zoverre verzoeker verwijst naar de bewijskracht van de stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt, merkt de Raad op dat stukken slechts bewijswaarde hebben in zoverre zij door geloofwaardige

verklaringen worden vergezeld, *quod non in casu*. Daargelaten de authenticiteit van de stukken, merkt de Raad ten overvloede op dat deze stukken geen informatie bevatten die verzoekers beweerde vrees voor de taliban en voor Mullah M. vermogen aan te tonen. Zo kan uit het attest van het ziekenhuis van Pakistan (stuk 2) slechts worden afgeleid dat verzoekers echtgenote aldaar een medische ingreep onderging, hetgeen een element betreft dat niet ter discussie staat. Uit de contracten, de licentie en de foto's betreffende de grenspost (stukken 3, 4, 5 en 7) kan slechts worden afgeleid dat verzoeker in Afghanistan actief was als bouwondernemer en in die hoedanigheid contracten afsloot met overheidsinstellingen en internationale NGO's, doch niet dat verzoeker en zijn familie ten gevolge van deze werkzaamheden met de dood werden bedreigd.

Aangaande de professionele bezigheden van verzoeker merkt de Raad bijkomend op dat het louter bezitten van de hoedanigheid van aannemer in Afghanistan op zich geen aanleiding geeft tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging. In zoverre verzoeker betoogt dat alleen al zijn samenwerking als aannemer met grote internationale organisaties een verhoogd risico op aanslagen inhoudt, waarvoor hij verwijst naar de reeks persuittreksels in verband met aanslagen op bouwerven (stuk 6), merkt de Raad op dat dit risico sterk afhankelijk is van de specifieke regio waarbinnen deze activiteiten worden ontplooid. Zo blijkt uit de uitgebreide reeks artikelen inderdaad een verhoogd risico op aanslagen in de rurale gebieden waar de anti-regeringselementen sterk staan, doch blijkt anderzijds geen enkele aanslag op een bouwverf in de regio van herkomst van verzoeker, de stad Kabul. Slechts één artikel maakt gewag van een incident met bouwvakkers in Kabul, doch dit betreft feiten die betrekking hebben op een voedselvergiftiging waarin anti-regeringselementen geen hand hebben. Daarenboven blijkt uit objectieve informatie van de commissariaat-generaal dat de operationele capaciteit van de taliban en andere anti-regeringselementen zich in Kabul beperkt tot sporadische aanslagen tegen 'high profile' doelwitten, zijnde doelwitten behorend tot de internationale aanwezigheid te Kabul of gelieerd aan de Afghaanse overheidsinstellingen. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de anti-regeringselementen 'high profile' doelwitten aanvallen. Noch de informatie van de commissaris-generaal, noch de stukken van verzoeker, noch de richtlijnen van het UNHCR laten derhalve toe te besluiten dat de taliban te Kabul de capaciteit of motivatie zouden hebben om personen met verzoekers professionele profiel actief op te sporen en te vervolgen.

Wat betreft het asielmotief tenslotte dat verzoeker initieel ter kennis had gebracht tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat evenmin aan dit aspect van het asielrelaas enig geloof gehecht kan worden. Uit de negatieve beslissing van zijn zoon, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat verzoekers zoon deze beweerde vrees niet met geloofwaardige verklaringen aannemelijk kon maken. In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan te stellen dat "hem toch niet kan worden verweten zijn zoon te hebben geloofd", waaruit de Raad afleidt dat verzoeker de ongeloofwaardigheid van dat asielmotief in wezen bevestigt.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het

gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de Anti-Government Elements (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel - meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden gevisieerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen (COI Focus, Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul - stad, 5 september 2013). Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Waar verzoeker ten slotte aanhaalt dat de bestreden beslissing niet aanhaalt waar hij ergens in Kabul moet gaan wonen omdat het Commissariaat-generaal er niet in slaagt duidelijk te maken welk deel van Kabul dan net veilig zou moeten zijn, merkt de Raad op dat de betreffende informatie, en derhalve eveneens bovenvermelde analyse, geldt voor de hele stad Kabul, waardoor dit argument niet dienstig is.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER